

TÂM TRẠNG NGƯỜI GIÀ.

Đỗ Duy Ngọc

(10. 07. 2023)

Rồi ai cũng phải già, người xưa bảo “thất thập cổ lai hi”, có nghĩa qua tuổi bảy mươi đã gọi là già, hiếm. Tuổi già khó vui, sức khỏe suy sụp, trí óc không còn minh mẫn như thời trẻ tuổi, hoạt động cũng vụng về, lóng ngóng và kéo theo nhiều nỗi buồn đau khác nữa. Người già, con cháu đã lớn, họ không còn quyền uy trong gia đình như thời xưa khi họ cố sức làm việc để nuôi nấng các con. Họ cô đơn trong chính ngôi nhà của họ. Nhất là những người đàn ông phải chịu cảnh vợ đã qua đời, chẳng còn ai để cùng sống với tuổi già.

Con cháu lớn lên có gia đình riêng phải lo, phải làm việc để xây dựng tương lai, có các con phải chăm sóc nên nhiều lúc người con quên mất mình còn một người cha. Người già cô độc với những nỗi buồn không được chia sẻ. Họ đến cùng bè bạn để tâm sự đôi điều, nhưng cũng chẳng bao giờ nói hết được nỗi lòng. Dù đang ở trong ngôi nhà do chính tay mình tạo dựng, dù không lệ thuộc kinh tế, tiền bạc của con cái, nhưng khi có việc nhờ con, người già phải xem sắc mặt, tâm trạng buồn vui của con mới dám mở lời. Người già lắm bệnh, nhưng những khi bệnh thông thường thì tự ý đi bác sỹ, một mình đi mua thuốc chứ ít khi làm phiền đến con. Đến khi bệnh nặng, đau đớn quá mới nhờ đến con giúp đỡ.

Không phải các con không có hiếu với cha mà người già không muốn làm phiền đến con cái. Chuyện gì làm được thì tự làm. Tuổi già trí óc bắt đầu lộn xộn nên lắm lúc thường làm hư cái này, bẻ cái kia, hỏng cái nọ. Nếu có được con thông cảm thì hạnh phúc, nhưng gặp đứa trách móc thì cũng đành im lặng mà chịu trận. Nỗi cô quạnh của người già chỉ mong có một lời thăm hỏi, khi đau ốm mong được có người chăm lo. Nhưng thời nay, ai cũng bận rộn với công việc, ai

cũng cố gắng miếng cơm manh áo nên người già cảm thấy tủi thân khi không được một lời quan tâm. Thường chỉ là một câu hỏi rồi thôi, người già sống như thế nào, ăn uống ra sao, sức khỏe có vấn đề chi không, con cái ít để ý. Do vậy, người già sống lầm lũi, như cái bóng, như kẻ ở trọ trong căn nhà mình.

Đã qua tuổi bảy mươi, dù có nhà cửa đàng hoàng và kinh tế có còn tự lo được, nhưng tôi quyết định sẽ tìm một nhà dưỡng lão có đủ điều kiện theo mình yêu cầu để sống những năm tháng cuối đời. Ở đó tôi sẽ được chăm lo cơm ngày ba bữa, không còn cảnh cơm hàng cháo chợ. Ở đó sẽ có người lo thuốc men, chăm sóc khi trái gió trở trời, ở đó tôi không còn nghĩ là gánh nặng cho các con để chúng toàn tâm lo cho các con của chúng. Tôi đã làm tròn trách nhiệm với các con, tôi không nghĩ đến chuyện chúng phải báo hiếu, phụng dưỡng tôi lúc run rẩy vì chân yếu, kén ăn vì tuổi già. Nước mắt chảy xuôi mà, người ta đã nói thế.

Tôi đã đến nhà dưỡng lão Củ Chi, chỗ ấy cũng được nhưng xa quá, tôi sẽ không còn được gặp gỡ bạn bè. Tôi đang cố tìm một chỗ ngay trung tâm thành phố để tuổi già còn kiếm được niềm vui. Hôm trước có một anh bạn dự định mở một nhà dưỡng lão ở Hàng Sanh, vừa nghe tôi ủng hộ liền nhưng chắc kế hoạch này còn phải chờ một thời gian nữa.

Tuổi thanh xuân đã qua rồi, giờ đã lên hàng lão, về thu xếp lại cũng là vừa.

10.7.2023

ĐỖ DUY NGỌC

Nguồn: <https://hsdoduyngoc.blogspot.com/2023/07/tam-trang-nguoi-gia.html>

Kính mời đọc thêm những bài khác của tác giả tại:

<http://www.vietnamvanhien.org/DoDuyNgoc.html>

www.vietnamvanhien.net

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN VỚI HƠN 9200 TÁC PHẨM